

Arrest

nr. 324 658 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 december 2024 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. WATTIEZ *loco* advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 23 april 2022 België binnen met hun paspoort en verzoeken op 2 mei 2022 om internationale bescherming. Op 25 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 28 oktober 2024 aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

In 2018 begon u in Bogota te werken als handelaar in propaangas in de familiezaak van uw vader. U was zelfstandige chauffeur en leverde propaangas aan klanten op verschillende plaatsen.

In mei 2021 kreeg u plots telefoon van een onbekende persoon die u uitschold en zei dat hij wist waar u werkte. Hij eiste dat u geld zou betalen en haakte in. U dacht dat het om een misplaatste grap ging maar werd toch erg nerveus en begreep niet wat er aan de hand was. Op het einde van de maand ontving u een brief waarin werd gezegd dat men jullie zou vermoorden als u het geld niet betaalde en waarin u werd verboden om naar de politie te gaan. Een dag later werd u opnieuw opgebeld en eisten de afpersers dat u twee miljoen COP op een straathoek in een gevaarlijke wijk zou achterlaten. U gehoorzaamde en plaatste de dag nadien het geld op de afgesproken plaats. U verwittigde de politie niet omdat u heel bang was. Een week erna werd u opnieuw gebeld en eisten de afpersers vijf miljoen COP en antwoordde u dat u zo'n bedrag niet kon betalen. De dag nadien ontving u opnieuw een brief thuis waarop de naam van uw vrouw, dochter en uw eigen naam stonden geschreven. Weer een dag later werd u opnieuw gebeld en een adres gegeven waar u het geld moest afleveren en de daaropvolgende dag bent u twee miljoen COP gaan afleveren op de afgesproken plaats omdat u de gevraagde vijf miljoen niet kon verzamelen.

U stopte met werken en schakelde uw neef J(...) in om als chauffeur uw bestellingen voor propaangas te leveren. Op 14 juni belde J(...) u om te vertellen dat vier personen hem de bestelwagen hebben doen stoppen. De bestelwagen werd door hen in brand gestoken en deze personen vertelden J(...) hij aan zijn baas moest vertellen dat dit een gevolg was van de wanbetaling. J(...) vroeg u wat hij moest doen en u vertelde hem om de politie niet te verwittigen en enkel de leasingmaatschappij van de bestelwagen te bellen om het schadegeval te melden. Daarna kreeg u nog geregeld verdachte bestellingen waar u werd gevraagd om propaangas te leveren in verdachte buurten waardoor u de leveringen niet uitvoerde. U vreesde voor de veiligheid van uw familie en besloot in september 2021 het land te verlaten. In november kocht uw schoonzus vliegtickets naar België en in februari 2022 heeft u Colombia effectief verlaten. Na uw aankomst in België heeft uw vrouw telefoon gekregen van een onbekende die haar vanuit de gevangenis opbelde.

U verliet Colombia met het vliegtuig met een korte overstap in de luchthaven van Madrid en kwam toe in België op 17 februari 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 19 maart 2022. Bij terugkeer naar Colombia vreest u vermoord te worden samen met uw vrouw en dochter.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele paspoort neer en kopieën van de volgende documenten: het paspoort van uw partner en uw kind, een geschreven versie van uw asielrelaas, foto's van een uitgebrande vrachtwagen, foto's van uw professionele bedrijvigheden in propaangas, een verklaring omtrent de corruptie in Colombia en verschillende krantenartikelen over corruptie in Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

U verklaart dat u samen met uw vrouw en kind jullie paspoorten heeft aangevraagd om naar België te komen vanwege de problemen die u kende. U verklaart dat u daarvoor geen reisplannen had om Colombia te verlaten en uw vrouw en kind evenmin (CGVS p. 5-6). Geconfronteerd met het feit dat het paspoort van uw vrouw werd afgeleverd voor de start van uw problemen, vertelt u plots dat uw vrouw en kind toch van plan waren om naar België te komen voor toeristische redenen (CGVS p. 6). Gevraagd naar opheldering over uw wisselende verklaringen stelt u dat het niet echt om een plan ging, hetgeen niet overeenkomt met het feit dat een paspoort destijds reeds formeel werd aangevraagd bij de Colombiaanse administratie en de tegenstrijdigheid dus niet rechtvaardigt.

U verklaart onderweg naar België slechts een overstap van drie uur in Madrid te hebben gemaakt en daarna België nooit te hebben verlaten of Spanje te hebben bezocht. Gevraagd naar de mogelijke aanwezigheid van foto's op facebook gepubliceerd door en van uw vrouw in Spanje in februari 2022, zegt u er niets van te weten en verwijst u naar nichten dat uw vrouw zou hebben nabij Almeria (CGVS p. 6). Uit de gepubliceerde foto's blijkt nochtans ontegensprekelijk dat u effectief in een bowlingzaal was samen met uw vrouw en kind en uit de foto's van de bowlingclub "Bowlera food and games" blijkt dat het om een bowlingzaal gaat nabij Almeria in Spanje (zie documenten administratief dossier – COI map). De tegenstrijdigheden van uw verklaringen met de feitelijke vaststellingen op het facebookprofiel van uw vrouw omtrent uw schijnbaar toeristisch verblijf in Spanje zijn nefast voor uw geloofwaardigheid. Bovendien getuigt een toeristische reis in Spanje vooraleer in België bescherming aan te vragen allerminst van een vervolgingsvrees waardoor uw asielrelaas verder ondermijnd wordt.

U woonde steeds op dezelfde woonplaats met uw vrouw, waar u twee keer een dreigbrief heeft ontvangen (CGVS p. 10, 15). De laatste bedreiging was toen uw vrachtwagen in brand werd gestoken (CGVS p. 10). Het is daarbij hoogst merkwaardig dat u nog acht maanden lang zonder enige problemen in uw huis in Colombia verbleef zonder iets vernomen te hebben van de afpersers en daarbij rustig acht maanden kon leven zonder te werken (CGVS p. 12). Een dergelijk onlogisch vervolgingspatroon komt niet overeen met wat verwacht kan worden indien u daadwerkelijk vervolgd wordt, uw adres gekend is bij de vervolgers en u Colombia daarom moet verlaten.

Gevraagd naar waarom u precies in september had besloten het land te verlaten, toen reeds drie maanden na het laatste wapenfeit van de afpersers, zegt u dat u wellicht op die dag slecht wakker bent geworden en zo het besluit had genomen (CGVS p. 13). Een dergelijke besluitvorming wijst allerminst op een oprechte nood aan internationale bescherming en vlucht uit Colombia als gevolg daarvan.

Verder blijkt dat u absoluut geen haast maakte om het land te verlaten aangezien u in september besloot om het land te verlaten (CGVS p. 13) en pas vijf maanden nadien effectief de uitreis maakte. Gevraagd waarom u niet eerder uit Colombia vertrok, verklaart u dat het niet gepast was dat u aan uw schoonzus zou eisen om tickets voor een eerdere vlucht te kopen aangezien dat een duurdere formule was (CGVS p. 15). Daarbij is het hoogst merkwaardig dat u vreest voor uw leven maar de meerprijs van enkele honderden euro's belangrijker is dan het angstig verder leven in Colombia met een vrees voor vervolging. Gevraagd naar dergelijke afweging, stelt u dat uw zus nu eenmaal de tickets gaf, u het niet goed meer weet en denkt dat reizen in die periode verboden was (CGVS p. 15). U legt geen stukken neer ter staving van dit beweerde uitreisverbod en uw verklaringen daaromtrent zijn allerminst een verklaring voor de incoherentie tussen uw verklaarde nood aan bescherming en uw uitreisdatum. Bovendien verklaarde u eerder dat u het financieel goed stelde ten tijde van de problemen waardoor u zeven maanden lang in het onderhoud van uw familie kon voorzien zelfs na de beweerde betaling van vier miljoen COP aan de afpersers (CGVS p. 12), hetgeen de incoherentie omtrent uw uitgestelde uitreisdatum vanwege financiële redenen nog meer versterkt.

U verklaart de politie niet ingelicht te hebben omdat de politie zeer corrupt is in Colombia en u als gevolg van het neerleggen van een klacht zomaar vermoord kan worden. U heeft nooit geprobeerd de politie in te lichten en koos om een vervolgingsdaad te verzwijgen voor de politie wanneer die ter plaatse kwam bij het afbranden van uw vrachtwagen. Uw vermoeden van corruptie bij de politie omtrent uw beweerde vervolging is uitsluitend gebaseerd op publieke berichtgeving zoals tijdschriften en krantenartikelen (CGVS p. 10, 16). Indien u daadwerkelijk vervolgd wordt door een criminele groepering is het hoogst ongeloofwaardig dat u verkiest om de Atlantische oceaan over te steken alvorens klacht neer te leggen bij de politie aangezien u geen concrete indicaties had van een corrupte politiewerking omtrent uw problemen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld

plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Documenten kunnen immers slechts een asielrelaas ondersteunen indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De paspoorten die u neerlegt zijn hoogstens een indicatie voor de identiteit van u en uw familieleden, dewelke hier niet ter discussie staan. De foto's van de uitgebrande vrachtwagen kunnen niet aantonen dat uw vrachtwagen staat afgebeeld op de foto's en kunnen evenmin de oorzaak van de brand aantonen. De foto's die u neerlegt omtrent uw bedrijvigheden in de propaangashandel kunnen hoogstens aantonen dat u een handelaar in propaangas was, hetgeen niet betwist wordt. Uw eigen geschreven verklaringen zijn per definitie subjectieve en geen objectieve stukken waardoor deze geen bijzondere bewijskracht bevatten. De nieuwsartikelen over de corruptiegraad in Colombia tonen hoogstens aan dat er een bepaalde corruptiegraad in Colombia heerst doch niet dat in uw geval u te maken had met corrupte politiediensten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoekster, i.e. de echtgenote van verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

In 2018 begon uw man in Bogota te werken als handelaar in propaangas in de familiezaak van zijn vader. Hij was zelfstandige chauffeur en leverde propaangas aan klanten op verschillende plaatsen. U hielp hem in het bedrijf met reclame maken en het opnemen van de bestellingen.

In mei 2021 kreeg uw man plots telefoon van een onbekende persoon die hem uitschold en zei dat hij wist waar uw man werkte. Hij eiste dat uw man geld zou betalen en haakte in. Op het einde van de maand ontving uw man een brief waarin werd gezegd dat men hem en zijn familie zou vermoorden als uw man het geld niet betaalde en waarin hem werd verboden om naar de politie te gaan. Een dag later werd hij opnieuw opgebeld en eisten de afpersers dat hij twee miljoen COP op een straathoek in een gevaarlijke wijk zou achterlaten. Uw man deed dit en verwittigde de politie niet omdat hij heel bang was. Een week erna werd hij opnieuw gebeld en eisten de afpersers vijf miljoen COP. De dag nadien ontvingen jullie opnieuw een brief thuis waarop zijn naam maar ook uw naam en de naam van uw dochter stond geschreven. Weer een dag later werd uw man opnieuw gebeld en een adres gegeven waar hij het geld moest afleveren en de daaropvolgende dag is hij twee miljoen COP gaan afleveren op de afgesproken plaats omdat hij de gevraagde vijf miljoen niet kon verzamelen.

Uw man stopte met werken en schakelde zijn neef J(...) in om als chauffeur de bestellingen voor propaangas te leveren. Op 14 juni werd de bestelwagen tegengehouden en in brand gestoken door de afpersers. Daarna kreeg u nog geregeld verdachte bestellingen waar u werd gevraagd om propaangas te laten leveren in verdachte buurten. Uw man besloot om de leveringen niet uit te voeren. Uw man vreesde voor de veiligheid van u en uw dochter en u besloot man in september 2021 in samenspraak met uw man het land te verlaten. In november kocht uw zus vliegtickets naar België en in februari 2022 heeft u Colombia effectief verlaten. Na uw aankomst in België kreeg u telefoon van een onbekende die u vanuit de gevangenis opbelde.

U verliet Colombia met het vliegtuig met een korte overstap in de luchthaven van Madrid en kwam toe in België op 17 februari 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 19 maart 2022 en verwijst daarbij integraal naar dezelfde motieven die uw partner bij zijn verzoek om bescherming aanhaalt. Bij terugkeer naar Colombia vreest u vermoord te worden samen met uw man en dochter.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele paspoort neer en kopieën van de volgende documenten: het paspoort van uw partner en uw kind, een geschreven versie van uw asielrelaas, foto's van een uitgebrande vrachtwagen, foto's van uw professionele bedrijvigheden in propaangas, een verklaring omtrent de corruptie in Colombia en verschillende krantenartikelen over corruptie in Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ten tweede blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner J(...), H(...) J(...) (OV (...) / CGVS (...)). In het kader van het door hem ingediende verzoek werd hem na een weigeringsbeslissing noch het vluchtelingenstatuut, noch subsidiaire bescherming toegekend. De genomen beslissing hierbij luidt als volgt:

"(...)"

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten

gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Documenten kunnen immers slechts een asielrelaas ondersteunen indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De paspoorten die u neerlegt zijn hoogstens een indicatie voor de identiteit van u en uw

familieleden, dewelke hier niet ter discussie staan. De foto's van de uitgebrande vrachtwagen kunnen niet aantonen dat uw vrachtwagen staat afgebeeld op de foto's en kunnen evenmin de oorzaak van de brand aantonen. De foto's die u neerlegt omtrent uw bedrijvigheden in de propaangashandel kunnen hoogstens aantonen dat u een handelaar in propaangas was, hetgeen niet betwist wordt. Uw eigen geschreven verklaringen zijn per definitie subjectieve en geen objectieve stukken waardoor deze geen bijzondere bewijskracht bevatten. De nieuwsartikelen over de corruptiegraad in Colombia tonen hoogstens aan dat er een bepaalde corruptiegraad in Colombia heerst doch niet dat in uw geval u te maken had met corrupte politiediensten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.2. De verwerende partij heeft middels haar nota van 19 december 2024 de Raad verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

De verzoekende partijen hebben de Raad middels een schrijven ontvangen op 6 januari 2025 gemeld dat zij bezwaar maken tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partijen wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/8 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen tevens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden achten.

In een eerste onderdeel gaan de verzoekende partijen in op de afpersingen en bedreigingen. Zij stellen tijdens hun gehoor te hebben aangegeven dat verschillende bendes opereren in Bogotá, waaronder de Clan del Golfo, wat volgens hen door objectieve landeninformatie wordt bevestigd. De verzoekende partijen voeren aan dat de *"International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia"* van UNHCR van augustus 2023, waarnaar zij verwijzen, aangeven dat *"onregelmatige gewapende acteurs zoals Clan del Golfo regelmatig afpersen"* en ze handelaren als een profiel met hoog risico identificeren. Zij stellen dat hun profiel als handelaars van propaangas en de feiten van vervolging die ze hebben geleden door de adjunct-commissaris niet worden betwist, wat volgens hen de erkenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt. Tevens menen zij dat *"twijfel over andere bepaalde elementen van het relaas"* de adjunct-commissaris niet ontslaat van een grondige analyse van de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat en verwijzen ze in dit kader naar het arrest van de Raad met nummer 300 878 van 31 januari 2024.

In een tweede onderdeel gaan ze in op het feit dat zij geen klacht hebben ingediend en betogen ze dat de adjunct-commissaris uitdrukkelijk erkent dat een klacht indienen onmogelijk of zelfs gevaarlijk voor hen zou zijn. Zij verwijzen onder andere naar de COI Focus *"Colombia: beschermingsmogelijkheden"* van 14 mei 2024 en gaan, onder verwijzing naar diverse bronnen, uitvoerig in op (het vermeende gebrek aan) beschermingsmechanismen en corruptie in Colombia.

In een derde onderdeel gaan de verzoekende partijen in op hun verblijf in Spanje. Ze stellen dat ze bang waren dit verblijf toe te geven omdat dit niet overeenstemt *"met het stereotype van vluchtelingen"* en voeren aan dat *"ze na hun aankomst in Europa op 14.02.2022 90 dagen in wettelijk verblijf waren, en daar dus niet in gevaar waren"*.

In een vierde onderdeel menen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen, waar volgens hen wordt gesteld dat hun *"vervolgingspatroon"* onlogisch is en hun gedrag niet wijst op een oprechte nood aan internationale bescherming, *"het domein van speculatie en subjectieve veronderstellingen"* betreden. Zij zetten uiteen dat het feit dat de afpersers geen verdere actie genomen hebben tussen de brandstichting, de dreigbrieven en hun vertrek, buiten hun wil valt. Zij bekritiseren dat de bestreden beslissingen *"(hun) eigen begrip van een "logisch vervolgingspatroon" (wat dat ook mag betekenen)"* trachten op te leggen. Tevens benadrukken zij dat verzoeker vermeldde dat de vliegtuigtickets door zijn zus werden gekocht met geld dat zij hen leende en verwijzen ze naar de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) aangaande de prijs van de tickets. Ze stellen dat verzoeker heeft uitgelegd waarom hij geen duurdere tickets kon kopen en zijn van oordeel dat de adjunct-commissaris deze uitleg niet in overweging heeft genomen, maar *"een verkeerde voorstelling van verzoekers woorden (geeft) om de indruk te wekken dat hij simpelweg niet wilde betalen voor duurdere tickets"*.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze ze dit artikel geschonden achten.

3.2.2.2. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werden genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn asielmotieven niet geloofwaardig zijn, nu (i) hij wisselende verklaringen aflegt over het aanvragen van het paspoort van zijn vrouw, (ii) zijn verklaringen tegenstrijdig zijn met de feitelijke vaststellingen op het Facebookprofiel van zijn vrouw omtrent hun schijnbaar toeristisch verblijf in Spanje vooraleer in België bescherming aan te vragen, (iii) het niet geloofwaardig is dat zij na de laatste bedreiging nog acht maanden lang zonder enige problemen in hun huis in Colombia verbleven zonder iets vernomen te hebben van de afpersers, (iv) het feit dat hij in september, drie maanden na het laatste wapenfeit van de afpersers, het besluit nam om het land te verlaten allerminst wijst op een oprechte nood aan internationale bescherming, (v) verder blijkt dat hij absoluut geen haast maakte om het land te verlaten en (vi) het hoogst ongeloofwaardig is dat hij verkiest om de Atlantische oceaan over te steken alvorens klacht neer te leggen bij de politie aangezien hij geen concrete indicaties had van corrupte politiewerking omtrent zijn problemen, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en hij zelf geen informatie bijbracht waaruit het tegendeel zou blijken en omdat (C) de documenten die hij ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming aanbrengt niet van dien aard zijn dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) haar verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door haar partner, verzoeker *in casu*, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (ii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en zij zelf geen informatie bijbracht waaruit het tegendeel zou blijken en omdat (iii) de documenten die ze ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming aanbrengt niet van dien aard zijn dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren niet terug te kunnen keren naar hun land van herkomst, Colombia, uit vrees vermoord te worden. In mei 2021 zou verzoeker een telefoontje gekregen hebben van een onbekende persoon die hem uitgescholden zou hebben en gezegd zou hebben dat hij wist waar hij werkte. Hij zou tevens geëist hebben dat verzoeker geld zou betalen. Op het einde van mei 2021 zou verzoeker een brief ontvangen hebben waarin er stond dat hij en verzoekster vermoord zouden worden als hij het geld niet betaalde en waarin hem tevens verboden werd naar de politie te gaan. Een dag later zou verzoeker opnieuw opgebeld zijn, en zou er geëist zijn dat hij twee miljoen Colombiaanse peso's op een straathoek zou achterlaten. Verzoeker zou dit gedaan hebben. Een week later zou verzoeker opnieuw opgebeld zijn. De afpersers zouden ditmaal vijf miljoen Colombiaanse peso's geëist hebben, waarop verzoeker gezegd zou hebben dat hij dit niet kon betalen. De dag nadien zouden de verzoekende partijen thuis een brief ontvangen hebben waarop hun namen en die van hun dochter gestaan zouden hebben. Weer een dag later zou verzoeker opnieuw opgebeld zijn met het adres waar hij het geld moest afleveren. De dag erna zou verzoeker op de afgesproken plaats twee miljoen Colombiaanse peso's geleverd hebben omdat hij de gevraagde vijf miljoen Colombiaanse peso's niet kon verzamelen. Vervolgens zou verzoeker gestopt zijn met werken en zijn neef J. ingeschakeld hebben om zijn werk over te nemen. Op 14 juni 2021 zou J. gebeld hebben om te melden dat vier personen zijn pad kruisten toen hij onderweg was met de bestelwagen, hem deden stoppen en uitstappen en de bestelwagen vervolgens in brand staken. In september 2021 besloten de verzoekende partijen Colombia te verlaten, waarna zij het land effectief verlieten in februari 2022.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat de verzoekende partijen hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin niet aannemelijk maken.

De Raad treedt de adjunct-commissaris bij waar ze aangaande het feit dat de verzoekende partijen de politie niet hebben ingelicht over hun problemen, met reden als volgt motiveert:

“U verklaart de politie niet ingelicht te hebben omdat de politie zeer corrupt is in Colombia en u als gevolg van het neerleggen van een klacht zomaar vermoord kan worden. U heeft nooit geprobeerd de politie in te lichten en koos om een vervolgingsdaad te verzwijgen voor de politie wanneer die ter plaatse kwam bij het afbranden van uw vrachtwagen. Uw vermoeden van corruptie bij de politie omtrent uw beweerde vervolging is uitsluitend gebaseerd op publieke berichtgeving zoals tijdschriften en krantenartikelen (CGVS p. 10, 16). Indien u daadwerkelijk vervolgd wordt door een criminele groepering is het hoogst ongeloofwaardig dat u

verkiest om de Atlantische oceaan over te steken alvorens klacht neer te leggen bij de politie aangezien u geen concrete indicaties had van een corrupte politiewerking omtrent uw problemen.”

Waar de verzoekende partijen stellen dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk erkent dat een klacht indienen onmogelijk of zelfs gevaarlijk zou zijn voor hen, lijken zij uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. De adjunct-commissaris velt namelijk geen oordeel over het feit of het indienen van een klacht al dan niet gevaarlijk zou zijn, doch merkt terecht op dat de verzoekende partijen hun vermoeden van corruptie bij de politie uitsluitend baseren op publieke berichtgeving, en niet op eigen, al dan niet negatieve, ervaringen, waardoor het niet geloofwaardig is dat zij geen enkele poging zouden doen om een oplossing te zoeken voor hun problemen in Colombia zelf. Waar zij in dit kader uitvoerig verwijzen naar algemene informatie aangaande corruptie in Colombia, leest de Raad in de COI Focus “Colombia. Beschermingsmogelijkheden” van 14 mei 2024 (gevoegd bij de nota met opmerkingen van de verwerende partij van 19 december 2024) dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan de verzoekende partijen om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen. Gelet op het feit dat de verzoekende partijen daartoe geen enkele poging ondernamen, noch concreet kunnen aangeven waarom zij geen beroep zouden kunnen doen op de in Colombia voorziene bescherming en in hun verzoekschrift louter naar algemene informatie verwijzen zonder dit te betrekken op hun concrete geval, blijven zij daartoe in gebreke.

Voorts stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen terecht het volgende vast in hoofde van verzoeker:

“U verklaart onderweg naar België slechts een overstap van drie uur in Madrid te hebben gemaakt en daarna België nooit te hebben verlaten of Spanje te hebben bezocht. Gevraagd naar de mogelijke aanwezigheid van foto's op facebook gepubliceerd door en van uw vrouw in Spanje in februari 2022, zegt u er niets van te weten en verwijst u naar nichten dat uw vrouw zou hebben nabij Almeria (CGVS p. 6). Uit de gepubliceerde foto's blijkt nochtans ontegensprekelijk dat u effectief in een bowlingzaal was samen met uw vrouw en kind en uit de foto's van de bowlingclub “Bowlera food and games” blijkt dat het om een bowlingzaal gaat nabij Almeria in Spanje (zie documenten administratief dossier – COI map). De tegenstrijdigheden van uw verklaringen met de feitelijke vaststellingen op het facebookprofiel van uw vrouw omtrent uw schijnbaar toeristisch verblijf in Spanje zijn nefast voor uw geloofwaardigheid. Bovendien getuigt een toeristische reis in Spanje vooraleer in België bescherming aan te vragen allerminst van een vervolgingsvrees waardoor uw asielrelaas verder ondermijnd wordt.”

De verzoekende partijen betwisten in hun verzoekschrift niet dat zij een tijdje in Spanje zijn gebleven vooraleer naar België te reizen en stellen dat ze bang waren dit toe te geven omdat dit niet overeenstemt met “het stereotype van vluchtelingen”, doch is het voor de Raad niet duidelijk, en de verzoekende partijen lichten niet nader toe, wat ze hiermee bedoelen. De Raad stelt bovendien vast dat er aan de verzoekende partijen aan het begin van hun persoonlijk onderhoud op het CGVS duidelijk werd gezegd dat er te allen tijde van hen een eerlijk en oprecht antwoord verwacht wordt (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4 + B, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 2 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 2). Dat zij dan zelfs na confrontatie met de bewuste foto's vasthouden aan deze leugen, is dan ook niet ernstig en kan niet verschoond worden door het feit dat ze bang geweest zouden zijn. Waar zij stellen dat zij na hun aankomst in Europa hier wettelijk verbleven en dus niet in gevaar waren, kunnen zij geen afbreuk doen aan het gegeven dat er van verzoekers om internationale bescherming

redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich zo snel mogelijk wenden tot de bevoegde autoriteiten om internationale bescherming voor de door hen voorgewende vrees te krijgen. Aangezien de verzoekende partijen eerst nog als toerist in Spanje verbleven zonder aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, blijven zij hiertoe in gebreke.

Verder overweegt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen met reden als volgt in hoofde van verzoeker:

“U woonde steeds op dezelfde woonplaats met uw vrouw, waar u twee keer een dreigbrief heeft ontvangen (CGVS p. 10, 15). De laatste bedreiging was toen uw vrachtwagen in brand werd gestoken (CGVS p. 10). Het is daarbij hoogst merkwaardig dat u nog acht maanden lang zonder enige problemen in uw huis in Colombia verbleef zonder iets vernomen te hebben van de afpersers en daarbij rustig acht maanden kon leven zonder te werken (CGVS p. 12). Een dergelijk onlogisch vervolgingspatroon komt niet overeen met wat verwacht kan worden indien u daadwerkelijk vervolgd wordt, uw adres gekend is bij de vervolgers en u Colombia daarom moet verlaten.

Gevraagd naar waarom u precies in september had besloten het land te verlaten, toen reeds drie maanden na het laatste wapenfeit van de afpersers, zegt u dat u wellicht op die dag slecht wakker bent geworden en zo het besluit had genomen (CGVS p. 13). Een dergelijke besluitvorming wijst allerminst op een oprechte nood aan internationale bescherming en vlucht uit Colombia als gevolg daarvan.

Verder blijkt dat u absoluut geen haast maakte om het land te verlaten aangezien u in september besloot om het land te verlaten (CGVS p. 13) en pas vijf maanden nadien effectief de uitreis maakte. Gevraagd waarom u niet eerder uit Colombia vertrok, verklaart u dat het niet gepast was dat u aan uw schoonzus zou eisen om tickets voor een eerdere vlucht te kopen aangezien dat een duurdere formule was (CGVS p. 15). Daarbij is het hoogst merkwaardig dat u vreest voor uw leven maar de meerprijs van enkele honderden euro's belangrijker is dan het angstig verder leven in Colombia met een vrees voor vervolging. Gevraagd naar dergelijke afweging, stelt u dat uw zus nu eenmaal de tickets gaf, u het niet goed meer weet en denkt dat reizen in die periode verboden was (CGVS p. 15). U legt geen stukken neer ter staving van dit beweerde uitreisverbod en uw verklaringen daaromtrent zijn allerminst een verklaring voor de incoherentie tussen uw verklaarde nood aan bescherming en uw uitreisdatum. Bovendien verklaarde u eerder dat u het financieel goed stelde ten tijde van de problemen waardoor u zeven maanden lang in het onderhoud van uw familie kon voorzien zelfs na de beweerde betaling van vier miljoen COP aan de afpersers (CGVS p. 12), hetgeen de incoherentie omtrent uw uitgestelde uitreisdatum vanwege financiële redenen nog meer versterkt.”

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partijen toekomt om bovenstaande motieven, die pertinent en terecht zijn, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, door louter op algemene wijze te stellen dat *“het domein van speculatie en subjectieve veronderstellingen”* betreden wordt, in gebreke blijven. Waar zij stellen dat het feit dat *“de afpersers geen verdere actie genomen hebben tussen de brandstichting en dreigbrieven en het vertrek van verzoekers”*, buiten hun wilt valt, stelt de Raad vast dat dit echter geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat de verzoekende partijen na het laatste incident, in juni 2021, nog tot februari 2022 in Colombia gewoond hebben zonder verdere problemen te hebben gehad.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij absoluut geen haast maakten om het land te verlaten, herhalen de verzoekende partijen louter hun eerdere verklaringen dat de vliegtickets door de zus van verzoekster gekocht waren, waarmee zij bovenstaande motieven niet *in concreto* weerleggen, noch ontkrachten. Waar zij verwijzen naar verzoekers uitleg waarom hij geen duurdere tickets kon kopen en hekelen dat de adjunct-commissaris deze uitleg niet in overweging nam bij het nemen van de beslissing, merkt de Raad op dat dit wel in overweging genomen werd, maar anderzijds wordt vastgesteld dat verzoeker het goed stelde, aangezien hij zeven maanden zonder te werken in het onderhoud van zijn familie kon voorzien na eerder vier miljoen COP te hebben betaald aan de afpersers (AD, stuk 4+B, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers, p. 12), waardoor terecht wordt overwogen dat dit niet strookt met de uitgestelde uitreisdatum vanwege financiële redenen. Hoe het ook zij, stelt de Raad vast dat, zelfs zo de verzoekende partijen zelf niet het geld gehad zouden hebben om deze tickets te betalen, dit niet kan verklaren waarom ze, indien zij effectief een vrees voor vervolging hebben en voor hun leven vrezen, dan nog twee maanden wachtten tot zij effectief de tickets aankochten na het nemen van de beslissing om Colombia te verlaten (*Ibid.*, p. 13 en 15). De verzoekende partijen hun betoog is bijgevolg niet afdoend om bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen, die terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, om te buigen.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partijen de motivering van de bestreden beslissingen ongemoeid laten waar nog op goede gronden het volgende wordt overwogen in hoofde van verzoeker:

“U verklaart dat u samen met uw vrouw en kind jullie paspoorten heeft aangevraagd om naar België te komen vanwege de problemen die u kende. U verklaart dat u daarvoor geen reisplannen had om Colombia te verlaten en uw vrouw en kind evenmin (CGVS p. 5-6). Geconfronteerd met het feit dat het paspoort van uw vrouw werd afgeleverd voor de start van uw problemen, vertelt u plots dat uw vrouw en kind toch van plan

waren om naar België te komen voor toeristische redenen (CGVS p. 6). Gevraagd naar opheldering over uw wisselende verklaringen stelt u dat het niet echt om een plan ging, hetgeen niet overeenkomt met het feit dat een paspoort destijds reeds formeel werd aangevraagd bij de Colombiaanse administratie en de tegenstrijdigheid dus niet rechtvaardigt.”

De verzoekende partijen laten dit motief in hun verzoekschrift geheel ongemoeid. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is deugdelijk en pertinent en wordt, daar het door de verzoekende partijen geheel onverlet wordt gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De verzoekende partijen wijzen er verder op dat volgens de “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van UNHCR van augustus 2023 verschillende bendes opereren in Bogotá, waaronder de Clan del Golfo, en zij handelaars als een profiel met een hoog risico identificeren. De Raad betwist niet dat uit deze informatie inderdaad de aanwezigheid van verschillende gewapende groeperingen in onder andere Bogotá blijkt, waardoor er zich incidenten kunnen voordoen als bedreigingen en afpersingen. Deze informatie is evenwel louter algemeen van aard en laat bijgevolg niet toe het risico in hoofde van de verzoekende partijen te beoordelen, waardoor zij dan ook niet *in concreto* aannemelijk weten te maken dat zij effectief werden blootgesteld aan deze incidenten.

De documenten die de verzoekende partijen naar aanleiding van hun verzoeken om internationale bescherming hebben neergelegd kunnen bovenstaande vaststellingen en overwegingen niet in een ander daglicht stellen. De paspoorten van de verzoekende partijen en hun kind dienen louter ter staving van hun identiteit en herkomst, welke elementen *in casu* niet worden betwist (AD, stuk 5+B, ‘Documenten’, nrs. 1-3). De foto’s van de uitgebrande vrachtwagen kunnen niet aantonen dat dit effectief verzoekers vrachtwagen geweest zou zijn, noch in welke omstandigheden hij vuur gevat zou hebben (*Ibid.*, nr. 5). De foto’s omtrent verzoekers werkzaamheden in de gasector kunnen zijn tewerkstelling aantonen, maar staven de problemen waardoor de verzoekende partijen Colombia verlaten zouden hebben niet verder (*Ibid.*, nr. 6). Het geschreven asielrelaas en verzoekers verklaring omtrent corruptie zijn door verzoeker zelf opgesteld en kunnen het relaas van de verzoekende partijen niet op objectieve wijze staven (*Ibid.*, nrs. 4 en 7). Tenslotte zijn de artikels aangaande corruptie louter algemeen van aard en hebben zij geen betrekking op de verzoekende partijen hun persoon noch op de persoonlijke feiten die zij aanhalen, waardoor deze informatie evenmin dienstig is ter staving van de kern van de verzoekende partijen hun beweerdde problemen (*Ibid.*, nr. 8).

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 300 878 van 31 januari 2024, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat de verzoekende partijen derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij, omwille van de beweerdde afpersingen en bedreigingen in Colombia, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren.

In acht genomen van wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

3.2.5.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen

daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omwille van de afpersing en de bedreigingen die zij ontvangen zouden hebben.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.2.5.3. De Raad merkt voorts op dat de verzoekende partijen geenszins de analyse in de bestreden beslissingen betwisten dat er actueel voor burgers in Colombia geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze analyse vindt steun in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen en wordt, daar zij door de verzoekende partijen niet wordt betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.7. In zoverre de verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben ze zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.2.8. Waar de verzoekende partijen "*in subsidiaire orde*" vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT